

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, W. L. Ghijsen, N. G. Kam,
D. M. G. Koch, J. L. A. Ledebouer, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Het eerstvolgende nummer van dit blad zal verschijnen begin September.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

De Deutsche verkiezingen.

De uitslag van de verkiezingen voor den Deutschen Rijksdag zijn voor slechts weinigen verrassend geweest. De reactionaire politiek van keizer, regeering en parlementaire meerderheid moesten in den lande wel bijzonder veel ontstemming hebben veroorzaakt, die wachtte op een gelegenheid om zich te uiten. Ieder kon vooruit nagaan, dat de sociaal-democratie daardoor een geweldige toename aan stemmen en mandaten ten deel zou vallen, want alleen deze partij heeft zich steeds met volle energie tegen de plunderpolitiek van het agrarische jonkerdom verzet. Zodoende gingen allen, die den zwaren druk gevoelden in de sociaaldemocratie den waren verdediger hunner belangen zien en verlieten bij duizenden de gelederen der burgerpartijen, vooral de vrijzinnige.

Hierin ligt dan ook de sleutel van het geheim van 't verschijnsel, dat het juist deze partijen (Freisinnige Volkspartei van Eugen Richter en Freisinnige Vereinigung van Dr. Barth) geweest zijn, die bij de afgelopen verkiezingen in 't hoekje zaten, waar de slagen vielen en dat de groote conservatieve partijen (conservatieven, rijkspartij, nationaal liberaal en centrum) hun positie grootendeels behouden hebben. Want de vrijzinnigen behoorden tot de oppositie, doch hun bestrijding der regeeringspolitiek is steeds zoo halfslachtig, zoo laksch en zoo inconsequent geweest, dat de werkelijke democraten onder de burgerij bij de verkiezing hun afgevaardigden in den steek lieten en maar dadelijk op den sociaaldemocraten stemden. Overal waar een sterke proletarische klassenpartij ontstaat is de burgerlijke democratie ten doode opgeschreven. Want door den klassenstrijd komen hare burgerlijke belangen in botsing met hare democratische idealen en weldra moet dit leiden tot een uiteenvallende partij: de beste elementen komen tot de sociaaldemocratie, aanvankelijk dan doordien zij in deze partij den verdediger begroeten van de gaandeweg door eigen partijgenooten verloochende democratie; de groote massa echter verzeilt hoe langer hoe meer in het reactionaire vaarwater. Dit verschijnsel vertoont zich overal, maar nergens zoo sterk als in Duitschland.

De heeren vrijzinnigen trachten zich te troosten over den groei der sociaaldemocratie met de bewering, dat niet alle drie millioen kiezers, welke deze partij naar de stembus zond, overtuigde geestverwanten zullen zijn. Dit is tot zekere hoogte ook ongetwijfeld de waarheid, maar daarmee erkennen deze heeren dus tevens, dat het hun eigen water-en-melk politiek is geweest, hun eigen geit en kool willen sparen, welke veroorzaakt heeft, dat zij het vertrouwen hunner geestverwanten verbeurd hebben.

Naast het bankroet van het Deutsche liberalisme en den groei der sociaaldemocratie is een ander opmerkelijk verschijnsel, de zware nederlaag, dien de ultra-agrariërs (Bund der Landwirte en sommige conservatieven) geleden hebben.

Men weet dat de verhooging der invoerrechten, gelijk de vorige rijksdag deze heeft aangenomen, nog niet ver genoeg ging naar den zin dezer groepen. Nu is geen enkel candidaat van den Bund der Landwirte gekozen, hij verliest dus alle vijf zijn zetels in den Rijksdag en dat nog wel, nadat zooveel reclame gemaakt was over den grooten invloed, dien deze partij in agrarische streken zou bezitten. Gelijk bekend is wenschte de rijksregeering niets liever, dan deze ultra-protectionisten kwijt te zijn, niet, omdat zij berouw zou hebben over haar broodwoekerpolitiek, maar omdat een tot 't uiterste gevoerd protectionisme haar het sluiten van handelsverdragen onmogelijk zou maken.

Als een kleine vergoeding voor de onaangename gewaarwordingen, welke de overwinningen der sociaaldemocraten aan de Deutsche regeering moeten bezorgd hebben, zij haar het succesje van de niet-herkiezing der ultra-agrariërs van harte gegund!

De groote partijen der rechterzijde: nationaal-liberalen, conservatieven en centrum hebben grootendeels hun positie weten te behouden. Toch zijn ook zij er niet zonder klee-scheuren afgekomen. Vooral van de nationaal-liberalen geldt, dat zij tal van hun zetels slechts danken aan het feit, dat zij zulke geschikte „sammelpandidaten” wisten te stellen, waarop alle anti-socialistische kiezers vanaf Eugen Richter's tot Dr. Oertel's volgelingen zich konden vereenigen. In veel gevallen is hun standhouden slechts schijnbaar, daaronder knaagt de worm der ontbinding. Van beteekenis voor hen is ook, dat hun leider Bassermann gevallen is.

De conservatieven hebben hun hevigste protectionistische elementen verloren, maar aangezien zij vooral plattelands districten beoosten de Elbe vertegenwoordigen, waar de sociaal-democratie, hoewel groeiend in stemmental betrekkelijk nog zwak is, volgt de groote afrekening met hen eerst later.

Het centrum eindelijk, na de sociaaldemocratie de sterkste partij, heeft ook menige leelijke veer gelaten. In Silezië verliezen zij een paar zetels aan de Polen wat wel mede het gevolg zal wezen van de lastercampagne, die vooral van hun zijde tegen de nationaal-Poolsche beweging is gevoerd. En nog bedenkelijker voor hen is de kolossale toename van 't aantal socialistische stemmen in de Rijnstroken tot dusver een vast bolwerk van het centrum. Een belangrijk district: Mainz moesten zij daar aan de sociaaldemocraten laten.

Om nu nog even stil te staan bij de sociaaldemocratie zelf. Van het meeste belang voor haar zijn de overwinningen in Saksen en Berlijn, en de toename van stemmen in de Rijnstroken.

Gelijk bekend is, waren in den vorigen Rijksdag 11 van de 23 Saksische zetels socialistisch, nu zijn het er 22 en daarvan werden reeds 18 bij eerste stemming veroverd, $\frac{3}{5}$ van alle uitgebrachte stemmen in Saksen vielen op de candidaten der „Umsturzpartei”.

Berlijn werd reeds bij de eerste stemming op één district na door de „vijanden van keizer en rijk” binnengeloodsd. Van de 315,000 stemmen der hoofdstad verkreeg de sociaaldemocratie er 218,000, dat is derhalve meer dan $\frac{2}{3}$ van het totaal. Alleen het eerste district, waar het keizerlijk paleis ligt, waar de geheele Deutsche regeering gevestigd is, werd door de vrijzinnigen, geholpen door alle andere partijen, behouden, zij 't met een luttele meerderheid.

Maar niet voor langer dan vijf jaar. De sociaaldemocratische partij laat n.l. 4000 kiezers verhuizen uit een heel vast district naar Berlijn I, en dan zal keizer Wilhelm zich er in moeten schikken in een rood district te wonen, tenzij hij er den voorkeur aan geeft, zich elders een paleis te bouwen en met pak en zak te verhuizen.

Een heugelijk verschijnsel voor de sociaal-democratie is het toenemen harer invloed in de Rijnstroken. Hoewel dit het meest industriele deel van Duitschland is, was het nog steeds aan het centrum gelukt de katholieke arbeiders ver te houden van de partij hunner klasse. Dat schijnt nu niet zoo gemakkelijk te zijn gelukt. Eindelijk gaan ook daar de oogen open; beginnen de werkers te begrijpen, wie de wezenlijke verdedigers hunner belangen zijn. In de Rijnprovincie steeg het aantal der socialistische stemmen van 112,000 op 206,000; in Westphalen van 77,000 op 140,000; in beide provincies dus bijna een verdubbeling. Bij Elberfeld hebben de sociaaldemocraten nu de districten Lennep-Remscheid, Solingen, Bochum en Dortmund gewonnen, wel is waar alle veroverd op de liberale partijen, maar toch in een streek, waar het centrum grooten invloed en de beslissing in handen had. Van bijzondere beteekenis is ook de verkiezing te Essen. Daar behield het centrum den zetel, maar ondanks, of misschien wel dank zij de bekende Krupp-speeches van den keizer steeg het stemmental der arbeiderspartij van 5000 op 23,000!

Groot is ook de „winste” in Wurtemberg en in Sleeswijk Holstein: in beide landen werden 3 nieuwe zetels veroverd.

Er is verbazend druk gestemd. In één Saksisch district, nog wel een bergdistrict kwam 97 % der kiezers ter stembus. De meeste partijen stegen dan ook in stemmental: centrum van ruim 1,400,000 op ruim 1,700,000; nationaal-liberalen van ruim 1,000,000 op 1,270,000; en sociaaldemocraten van ruim 2,100,000 op ruim 3,000,000. Dat zijn de drie sterkste partijen. De sociaaldemocratie is derhalve alleen ongeveer even sterk als de beide andere tezamen; $\frac{1}{3}$ van alle uitgebrachte stemmen vielen op haar kandidaten, en bij een billijke verdeling van het aantal mandaten, zou zij over een vijftigtal meer beschikken, dan de S1, die nu door haar bezet zijn.

Wat moeten de heerschende klassen in Duitschland daartegen beginnen? Alle mogelijke middelen ter bestrijding van het „roode gevaar” zijn reeds aangewend. . . en hebben fiasco gemaakt. Brute onderdrukking, als onder de socialistenwet, alle openbare propaganda onmogelijk makende, is vergeefs geweest. De stelselmatige lastercampagne in woord en schrift heeft niet gebaat. En de „sociale” politiek van Bismarck, de arbeidswetgeving heeft de arbeiders maar niet tevreden willen maken. Justitie, politie, leger en ambtenarendom, regeering en overheid, zelfs keizer en kroonprins zijn tegen de sociaaldemocratie ten strijde getrokken, maar het heeft niet geholpen. Zelfs het geloof en de godsdienst blijken op den duur de katholieke arbeiders niet meer tegen de kwade invloeden der „Vaterlandslosen” te kunnen behoeden. Waar moet dat heen? Zekere klassen: grootgrondbezitters, militaire kringen, enz. zouden nog wel gaarne eens hun toevlucht willen nemen tot nieuwe uitzonderingswetten, maar de industriele en handeldrijvende bourgeoisie durft dat niet meer te wagen. Er is geen uitkomst voor de burgerpartijen, tenzij het haar gelukke de arbeiders tot een gewelddadige actie te drijven. „La légitimité nous tue”, roepen de heerschende klassen in wanhoop uit. De Deutsche arbeiders hooren dien kreet van vertwijfeling en vervolgen rustig haar triomftocht langs den wettigen weg.

Meer dan ooit is de sociaaldemocratie een macht geworden, waarmede elke regeering rekening zal moeten houden, maar overigens zal de Deutsche politiek niet veel verandering ondergaan. Een belangrijke opschuiving der partijen heeft niet plaats gehad, van belang is behalve de groei der uiterste linkerzijde alleen de val van de ultragrariërs. Het zal dus niet alleen blijven een reactionaire politiek, maar tevens een politiek berustende op een weezinwekkend geschacher tusschen de partijen der rechterzijde. Geen van deze toch beschikte maar in de verste verte over de meerderheid in den Rijksdag, de sterkste vertegenwoordiging: die van het centrum, telt maar iets meer dan $\frac{1}{4}$ der zetels. En aangezien het centrum, als de Katholieke partij geen uitzicht heeft ooit als zelfstandige regeeringspartij te kunnen optreden in het grootendeels Protestantische Duitschland, zoo blijft het een politiek van loven en bieden volgen, het is bereid iedere regeering te steunen, mits deze haar daarvoor in ruil de noodige concessies biedt. En dat moet de regeering wel doen, aangezien zij tegenover de

steeds aangroeiende sociaaldemocratie de hulp van het centrum onmogelijk kan ontberen.

En evenmin als er uitzicht is op een herleving der burgerlijke democratie (we hebben daarboven gezien waarom), evenmin is het denkbaar dat het jonkerdom nog lang stand zal kunnen houden. Daarvoor vertegenwoordigt het te veel het verleden, een ondergaande klasse, daartoe is zijn politiek te brutaal, te provoocerend, prikkelt te sterk tot verzet.

De Deutsche politiek zal dus blijven de oude „scharrelwirtschaft”, het gekonkel tusschen de groote reactionaire partijen, die elkaar geen zier vertrouwen en wier eenig gemeenschappelijk leus een negatieve is: „weg met de sociaaldemocratie.”

Er is geen andere hoop voor Duitschland om uit het politiek moeras te komen, waarin het integendeel steeds dieper wegzinkt, dan door de overwinning der sociaaldemocratie, de partij van het werkende volk, volgens den liberalen professor Mommsen heden de eenige politieke partij die nog recht heeft op achting.

En aan die overwinning valt niet te twijfelen. Hoor, wat Kautsky er van zegt in „die Neue Zeit”:

„. de zege der sociaaldemocratie in „afzienbaren tijd staat vast.

„En daarin voor alles ligt de historische „beteekenis van den 16^{en} Juni 1903.

„Deze heeft de sociaaldemocratie in Duitschland tot datgene gemaakt, wat in drie vierden van de vorige eeuw „het liberalisme geweest is: tot de groote partij der „nationale toekomst. Was tot heden de sociaal-„democratie de partij, die de verre toekomst der natie „vertegenwoordigde, van nu af aan ook haar naaste toekomst. Haar zege, die eenige pessimisten in eigen kring „nog onlangs naar onafzienbare verte verplaatsten, zij is „nu genaderd tot op tastbare nabijheid; tot een voorwerp „van practische politiek, niet slechts practische mogelijk-„heid, maar practische noodzakelijkheid geworden. „Aan het weder-opleveren van het liberalisme valt niet „meer te denken, de democratie kan nog slechts door de „sociaaldemocratie veroverd worden; de overwinning der „sociaaldemocratie naar de volgende eeuw verplaatsen, be-„teekent de twintigste eeuw aan de reactie toewijzen.

„Zulk een lange duur der reactie is evenwel een utopie.

„De spoedige zege der sociaaldemocratie is dat niet meer.

„Tot 20 Februari 1890 streed zij om geduld te „worden. Van toen af streed zij om macht. De 16^e

„Juni 1903 heeft haar kamp om de macht geopend.

„Het is het grootste en moeilijkste deel van onzen strijd, „dat nu zoo nabij voor ons ligt. Het zal niet zoo spoedig „beëindigd zijn; het moge lang duren, geweldige offers

„kosten, voorbijgaande nederlagen brengen, maar kan niet „anders eindigen dan met de verovering van de politieke „macht door het proletariaat, want dit vormt tegenwoordig „de levenszenuw en de toekomst der natie.

„Een groote strijd, een groote overwinning ligt achter ons,

„Grooteren strijd, grootere overwinningen gaan wij „tegemeet.”

T. T.

CORRESPONDENTIE UIT ZÜRICH.

Hollandia-Zürich.

Zwitserland, het land der bergen bij uitnemendheid, leent zich zóó bijzonder voor schoone toeren, dat niets natuurlijker zal gevonden worden, dan dat de Nederlandsche Studentenvereniging Hollandia telken jare een clubtocht organiseert, zeker een prachtig middel om elkaar beter te leeren kennen.

We hebben in ons midden, zooals iedereen begrijpen zal, ook wel van die echte bergstijgers en eenige jaren geleden waren verscheidene Hollanders in de betreffende kringen „beroemd” om hun vele en moeilijke tochten. Die echte bergstijgers trokken er regelmatig Zaterdag op uit en men zag ze niet weer, voor ze Maandag of soms ook eerst Dinsdag met een totaal verbrand gezicht op de vlakke kwamen. Maar dan wisten ze ook verhalen te doen, die een nieuweling deden watertanden en 't ligt voor de hand, dat de tocht van de volgende Zaterdag ondernomen werd door twee meer, die 't ook eens probeeren wilden. Maar, eilaci, zooals iedere medaille heeft ook 't bergstijgen zijne keerzijde. 'k Herinner me 3 van die probeerders, teruggekomen, vertellend van vreeselijke sneeuw-, regen-, hagel- en

donderbuiën, pad verliezen, half verhongerd, meer dan half bevroren, etc.

Dan komt daarbij, dat 't geld kost en dat men nog veel tijd moet hebben ook. Bovengenoemde bergstijgers toch hadden den Vrijdag wel noodig om inkoop te doen; Maandag kwamen ze terug en brachten verslag uit aan de verbaasde vrienden; Dinsdag uitrusten; Woensdag probeerden ze te werken en Donderdag moest weer een plan voor de volgende tocht gemaakt worden. Van studeeren kwam op die manier niet veel en niet te verwonderen is 't, dat bij de werkelijk strenge studie, die hier in Zürich noodig is om bij te blijven en 't diploma te verkrijgen, het bergstijgen meer en meer op den achtergrond raakte en 't tegenwoordig meer kalmpjes aan beoefend wordt. Hoe het zij, we hebben ze nog, de echte exemplaren, dat bewezen me voor een paar weken nog 3 vervelde gezichten, waarbij de lappen neerhingen, tropheën uit een tocht over de Hüfigletscher, maar grooter in getal zijn zij, die meer van een kalme wandeling houden en liever de schoone Zwitsersche natuur van een beetje minder groote hoogte bewonderen.

Gelukkig is er in Zwitserland ruim gelegenheid voor tochten, die beide partijen bevredigen kunnen: drie achtereenvolgende jaren was ik er getuige van. De ervaring die ik daarbij opdeed was, dat (bepaalde gunstige omstandigheden er buiten gelaten) men zorgen moet, dat 't hoogste punt van den tocht, zij het een pas of een bergtop, niet veel hooger ligt dan 2000 meter; dit geldt evenwel slechts voor den zomer, daar in den winter zelfs passen van 1600 meter dikwijls onbegaanbaar zijn.

Zoo maakten we voor 2 jaar een tocht naar de Rostock en bezochten we verleden jaar 't Maderanenthal; beide malen hadden we zóó genoten en werd er zooveel over gesproken, dat 't niet te verwonderen valt, dat, waar we beide genoemde tochten met een twaalfstal deelnemers gemaakt hadden, er dit keer twintig waren (bij 26 leden zeker een buitengewoon groot getal).

Jammer was 't dat 't weer niet, zooals vroeger, mee wou werken en we bijna voortdurend regen hadden, wat evenwel de stemming niet vermocht te bederven.

Ditmaal ging de tocht over Luzern (waar we nog even den leeuw bewonderden, dien de Zwitsers voor 't dappere gedrag der Koningsgarde van Frankrijk ten geschenke kregen) per trein naar Kern-Kägiswil (550 meter). Vandaar wandelden we in 8 uur over Tannenalp (2050 meter) naar Engstlenalp (1839 meter) aan de Engstlensee, waar we overnachtten. Natuurlijk werd er behoorlijk gepicniet, waardoor de rugzakken steeds lichter werden. Van af 1800 meter liepen we in de sneeuw en voortdurend werden we, nu eens meer dan eens minder, begoten met hemelsch nat. Gelukkig waren er in 't hotel bij Engstlenalp geen andere gasten en dus maakten we 't ons zoo gemakkelijk mogelijk; schoenen, kousen, jassen werden te drogen gehangen en we verschenen aan tafel in zeer onvolledige kostumes.

Den volgenden morgen ging 't weer verder over den Jochpas, 2200 meter, waar we sneeuwbalen en rutschten, (sommigen zelfs over de modder), dan langs den Pfaffenwand naar beneden naar Engelberg op 1000 meter. Het naar beneden loopen werd, zooals gewoonlijk, onplezieriger gevonden dan het stijgen, hoe vreemd dit ook schijnt.

Bij Engelberg was 't wandelen gedaan, de elektrische trein voerde ons naar Stansstad, vandaar per boot naar Luzern en eindelijk weer per trein naar Zürich.

Algemeen geroemd werd de goedkoopte der gezelschapsbiljetten en de geschiktheid, waarmee men overal aldoor plaatsen voor ons reserveerde.

Na onze natte kleeren door drooge vervangen te hebben, vereenigden we ons des avonds nog eens voor een gezellig praatje in de Blaue Fahne en besloten daarmee het voor ons allen zoo genoegelijk uitstapje.

LEONARD KOOYKER,
Cand. ing.
Zürich.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

Uitslag der Examens B en C.

Tot deelneming aan de eindexamens der Polytechnische School hebben zich aangemeld:

Voor art. 60, technoloog, 22 candidaten.

Voor art. 61, civiel ingenieur, 71 candidaten,

Voor art. 62, bouwkundig ingenieur, 1 candidaat.

Voor art. 63, scheepsbouwkundig ingenieur 1 candidaat.

Voor art. 64, werktuigkundig ingenieur, 66 candidaten.

Voor art. 65, mijnen ingenieur, 28 candidaten.

Van deze candidaten hebben zich voor of gedurende het examen teruggetrokken:

Voor art. 61, 10 candidaten; voor art. 64, 4 candidaten; voor art. 65, 5 candidaten.

Verder hebben zich nog aangemeld:

Voor het 1e gedeelte art. 60: 37 candidaten.

Voor het 2e gedeelte art. 60: 30 candidaten.

Voor C 1e gedeelte art. 64: 38 candidaten.

Voor C 1e gedeelte art. 65: 7 candidaten.

Hiervan hebben zich eveneens vóór of gedurende het examen teruggetrokken:

Voor het 1e gedeelte art. 60, 6 candidaten.

Voor het 2e gedeelte art. 60, 3 candidaten.

Het diploma werd verkregen door de navolgende Heeren:

Examen B, Art. 60 (Technoloog).

L. G. den Berger.	E. J. Minkman.
B. Cappel.	C. H. Nieuwland.
A. W. Coster van Voorhout.	A. van Oven Jr.
L. F. Dooremans.	J. G. Pouw.
G. E. Hoeffelman.	A. Slingervoet Ramondt.
A. J. van der Hoeven.	J. G. Roest Jzn.
C. W. J. Hoyer.	J. F. P. Schönfeld.
C. Houtman.	J. Verkoren Jr.
H. C. Jacobsen.	A. Wijnberg.
W. C. Knoop.	

Examen C, Art. 63 (Scheepsbouwkundig Ingenieur).

R. G. Leegstra.

Examen C, Art. 64. (Werktuigkundig Ingenieur).

J. W. Albarda.	L. Koetse.
R. van Ammers.	W. Kootstra.
C. R. H. Arntzenius.	J. N. van der Leij.
J. J. Wefers Bettink.	J. H. Müller Jr.
A. J. Boekelman.	F. Muller van Brakel.
M. C. van den Bröeke.	J. Æ. van der Ploeg.
M. H. Damme Jr.	W. Polderman Jr.
L. Davidson.	W. J. A. Reuhl.
A. van Driel.	A. da Silva.
C. A. W. Fournier.	A. H. Sirks.
J. H. Gehlen.	H. W. Snijders.
H. J. van Geuns.	A. S. C. Stoop.
H. C. Ghijsen.	J. Tak Jr.
A. Goekoop.	J. D. Tours.
W. C. J. de Graaff.	J. H. H. Verloop.
E. A. Hamburger.	R. van Vloten.
R. Heering.	G. de Vries.
I. Jacobson.	J. F. van Weelderen.
A. de Kanter.	B. Wouters.

Examen C, Art. 65. (Mijnen Ingenieur).

Z. S. Beijl.	J. G. B. van Heck.
J. G. Bijdendijk.	W. H. D. de Jongh.
P. F. Blik.	C. L. van Nes.
W. A. Both.	J. A. R. Stuffken.
H. Cool.	C. W. Visser.
P. L. Dubourcq.	Th. C. van Wijngaarden.

Examen C, Art. 61 (Civiel-ingenieur).

Geslaagd de candidaten:

F. B. H. Asselbergs.	F. C. Nienaber.
Ch. G. van Baerle.	H. H. Nieuwenhuis.
D. L. ten Bosch.	J. B. Onderwater.
H. M. Engelhard.	A. Plate.
H. L. Enthoven.	H. Polano.
E. C. Ph. Gallas.	Jhr. A. G. Quarles van Ufford.
Wm. van Houten.	I. A. Romkes.
A. Keppler.	A. Schotel.
A. W. Kloos Jr.	A. W. G. Stigter.
G. van der Koogh.	H. G. A. Treep.
C. E. de Leau.	H. van der Veen.
O. C. A. van Lidth de Jeude.	H. L. Vernhout.
J. A. de Lint.	R. A. Verwey.
J. Lohmann Hzn.	R. Welcker.
H. Meelhuysen.	E. P. Wellenstein.
J. W. L. H. Meertens.	H. M. W. Werker.
J. E. de Meyier Jr.	

Examen C, Art. 64. 1e gedeelte.

W. J. G. de Baas.	C. M. Bolle.
A. J. Bergsma.	A. Brunt.

G. J. W. de Bruyn.	H. van Marle.
W. van Dorp.	H. A. D. Nelemans.
J. F. Duyvis.	B. H. Nyenhuis.
J. B. Giljam.	M. G. van Overveldt.
P. E. J. Gratama.	J. E. H. Rieter.
J. L. Hogeweg.	J. A. Schouten.
J. C. Horch.	W. H. D. Segboer.
G. A. Huender.	P. G. Tideman.
G. A. van Klinkenberg.	

Examen C, Art. 65. 1e gedeelte.

G. Duyffjes.	J. G. E. G. Voûte.
J. K. van Gelder.	G. Witteveen.
G. B. Hogenraad.	J. L. A. Ledeboer.
Ph. Huffnagel Pzn.	

Examen B, Art. 60. 1e gedeelte (B₁).

J. N. Blauw.	A. J. van Hoytema.
J. W. Blauw.	J. G. Jurling.
A. L. Dijkstra.	F. F. G. Kaulbach.
P. Dondorff.	F. Liebert.
H. E. van Gelder Jr.	J. C. Lokker.
M. J. C. Groeneveld.	D. C. J. Minkman.
H. G. Havik.	W. A. Ochtman.
J. A. Heymann.	M. G. Verhey.

R. Verschuur.	W. L. Zaalberg.
Examen B, Art. 60. 2e gedeelte (B ₂).	

J. C. J. Asselbergs.	J. van der Leek.
H. F. Bruigom.	H. J. van Poelvoorde.
H. Busscher.	Mej. A. Scheltema.
W. Th. Clous.	E. Schwarz.
W. Meyer Cluwen.	W. P. Smit.
F. Fontein.	H. D. Steenberg.
H. Gravestein.	H. F. Strumphler.
J. D. de Groot.	N. L. Swart.
J. C. Heine.	H. van der Waerden.
H. W. de Kruyff.	I. E. Waterman.
J. L. Lans.	H. L. Welter.
G. C. van der Leek.	

ONTVANGEN:

De Binnenlanden van het District Nickerie, Lotgevallen en Algemeene Uitkomsten eener Expeditie door het westen der kolonie Suriname in September en October van 1900, door Dr. H. van Cappelle. Baarn, Hollandia-drukkerij 1903.

Recensie in 't eerstvolgende nummer.

ADVERTENTIEN.

AANGEBODEN:

een MASKERADE PAK,

gebruikt geweest, voorstellende **een Hollandsche Graaf uit de 14e Eeuw**. Te bezichtigen dagelijks bij H. J. SUIKER, Behanger, Rijswijk. (159)

Te huur voor de a. s. Lustrumfeesten: een **KAMER** met twee flinke ramen, gelegen **VOORSTRAAT 101**, op een kruispunt, waar de stoet eenige malen passeert.

Tegen 1 September te huur:

een flinke net gemeubileerde Voorkamer met 2 frissche slaapkamers en alcoof, zeer geschikt voor 2 heeren die tezamen wenschen te wonen.

Adres **BINNENWATERSLOOT 28**.

TE HUUR AANGEBODEN:

2 gemeubileerde Zit- en Slaapkamers.

Adres **BRAB. TURFMARKT 2**.

TE HUUR:

een **KAMER** met of zonder pension.

Ook een **VOORKAMER**,

voor het **Lustrumfeest**, met twee ramen, aan de straat, waar de stoet tweemaal passeert.

Brieven franco onder No. 2941s-w, Bureau van dit Blad.

LUSTRUMFEESTEN.

Mooie net gelegen **Zit- en Slaapkamers te huur** op de route der Maskerade. Adres **HUGOPLEIN 41A**.

Twee net gemeubileerde KAMERS

met 1 alcoof te huur. Een voor 8 gulden en een voor 15 gulden met alcoof. Met of zonder pension; stil gezin; nette lieden. Fr. Br. No. 2924sw, Bureau van dit Blad.

Eene geheel vrije gemeub. 1e étage

te huur, van alle geriefelijkheden voorzien, voor 2 heeren. Adres **NOORDEINDE 17**.

Met één September te huur:

GEMEUBILEERDE KAMERS.

Adres: **OUDE DELFT No. 237**.

Abnormaal zweetende lichaamsdeelen

natte voeten, klamme handen, vochtige armen, worden zonder eenig nadeel voorkomen door **van den Berg's JURAZEEP**. Onmiddellijk verdwijnt de hinderlijke reuk en wordt de huid kurkdroog. Prijs per doos **f 0,50**, fr. p. p. **f 0,60**.

Voorhanden bij **P. A. MULLER & ZOON**, drogerij „De Salamander”, Delft.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

Levering van Déjeuners, Dinners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.

A. s. **DINSDAG 14 JULI** verschijnt: **J. J. R. DE WETSTEIN PFISTER**

Ommetocht van NIKEPHOROS II PHOKAS,
binnen Byzantium, na zijne kroning tot Keizer in 963.

(Maskerade Xle Lustrum van het Delftsch Studentencorps).

Album van 14 gekleurde platen, (plaatgrootte 21 × 35 cM.; papierformaat 40 × 57 cM.) gedrukt in 10 kleuren, naar de aquarellen van den Heer **DE WETSTEIN PFISTER**, benevens 5 titelbladen naar pentteekeningen van denzelfden kunstenaar, waarvan 1 hoofdtitel en 4 voor elke afdeeling van den stoet. Een sierlijke portfeuille omsluit het geheel.

PRIJS f 12,50.

Men teekent in bij den Uitgever J. WALTMAN Jr., Delft.